

ספר שופטים

פרק ט' - י"א'

שם: _____

1. מתח קו מתחת למילים שהם 'אמירות'. 2. הקף את המילים שהם 'פעולה'

פרק ט

(א) וילך אבימלך בן רבעל שקמה אל אחי אמו, וידבר אליהם ואל כל משפחת בית אבי אמו לאמר: דברו נא באזני כל בעלי שקם, מה טוב לכם? המשל בכם שבעים איש כל בני רבעל, אם משל בכם איש אחד, וזכרתם כי עצמכם ובשרכם אני.

(ג) וידברו אחי אמו עליו באזני כל בעלי שקם את כל הדברים האלה, ויט לבם אחרי אבימלך כי אמרו: 'אחינו הוא'.

(ד) וניתנו לו שבעים כסף מבית בעל ברית, וישכר בהם אבימלך אנשים ריקים ופחזים, ויילכו אחריו.

(ה) ויבא בית אביו עפרתה, ויחרג את אחיו בני רבעל, שבעים איש על אבן אחת, וינתר יותם בן רבעל הקטן כי נחבא.

(ו) ויאספו כל בעלי שקם וכל בית מלוא, ויילכו וימליכו את אבימלך למלך עם אלון מצב אשר בשקם.

(ז) ויגדו ליוותם, ויילך ויעמד בראש הר גרזים, וישא קולו ויקרא, ויאמר להם: שמעו אלי בעלי שקם וישמע אליכם אלהים.

(ח) הלוך הלכו העצים למשח עליהם מלך, ויאמרו לזית: מלכה עלינו.

(ט) ויאמר להם הזית: החדלתי את דשני אשר בי וכבדו אלהים ואנשים, והלכתי לנוע על העצים?

(י) ויאמרו העצים לתאנה: לכי את מלכי עלינו.

(יא) ותאמר להם התאנה: החדלתי את מותקי ואת תנובתי הטובה, והלכתי לנוע על העצים?

(יב) ויאמרו העצים לגפן: לכי את מלכי עלינו.

(יג) ותאמר להם הגפן: החדלתי את תירושי המשמח אלהים ואנשים, והלכתי לנוע על העצים?

(יד) ויאמרו כל העצים אל האטד: לך אתה מלך עלינו.

(טו) ויאמר האטד אל העצים: אם באמת אתם משחים אתי למלך עליכם באו חסו בצלי ואם אין תצא אש מן האטד ותאכל את ארזי הלבנון.

(טז-כ) ועתה אם באמת ובתמים עשיתם, ותמליכו את אבימלך, ואם טובה עשיתם עם רבעל ועם ביתו, ואם כגמול ידיו עשיתם לו, אשר נלחם אבי עליכם, וישלך את נפשו מנגד ויצל אתכם מיד מדון, ואתם קמתם על בית אבי היום ותהרגו את בניו שבעים איש על אבן אחת ותמליכו את אבימלך בן אמתו על בעלי שקם כי אחיכם הוא, ואם באמת ובתמים עשיתם עם רבעל ועם ביתו היום הזה - שמחו באבימלך וישמח גם הוא בכם, ואם אין - תצא אש מאבימלך ותאכל את בעלי שקם ואת בית מלוא, ותצא אש מבעלי שקם ומבית מלוא ותאכל את אבימלך.

(כא) ויגס יותם, ויברח, וילך בארה, וישב שם מפני אבימלך אחיו.

(כב) וישר אבימלך על ישראל שלש שנים.

(כג) וישלח אליהם רוח רעה בין אבימלך ובין בעלי שכם, ויבגדו בעלי שכם באבימלך.

(כד) לבוא חמס שבעים בני ירבעל ודמם לשום על אבימלך אחיהם אשר הרג אותם ועל בעלי שכם אשר חזקו את ידיו להרג את אחיו.

(כה) וישימו לו בעלי שכם מארבים על ראשי ההרים, ויגזלו את כל אשר יעבר עליהם בדרך, ויגד לאבימלך.

(כו-כז) ויבא געל בן עבד ואחיו ויעברו בשכם, ויבטחו בו בעלי שכם, ויצאו השדה, ויבצרו את פרמיהם, ויזרכו, ויעשו הלולים, ויבאו בית אליהם, ויאכלו, וישתו, ויקללו את אבימלך.

(כח-כט) ויאמר געל בן עבד: מי אבימלך ומי שכם כי נעבדנו? הלא בן ירבעל וזבל פקידו, עבדו את אנשי חמור אבי שכם, ומדוע נעבדנו אנחנו? ומי יתן את העם הזה בידי, ואסירה את אבימלך.

ויאמר לאבימלך: רבה צבאך וצאה.

(ל-לג) וישמע זבל שר העיר את דברי געל בן עבד, ויחר אפו, וישלח מלאכים אל אבימלך בתרמה לאמר: הנה געל בן עבד ואחיו באים שכמה, והנם צרים את העיר עליך, ועתה קום לילה אתה והעם אשר אתך, וארב בשדה, והיה בבקר כזרח השמש תשכים ופשטת על העיר, והנה הוא והעם אשר אתו יצאים אליך, ועשית לו כאשר תמצא ידך.

(לד) ויקם אבימלך וכל העם אשר עמו לילה, ויארבו על שכם ארבעה ראשים.

(לה) ויצא געל בן עבד, ויעמד פתח שער העיר, ויקם אבימלך והעם אשר אתו מן המארב.

(לו) וירא געל את העם, ויאמר אל זבל: הנה עם יורד מראשי ההרים.

ויאמר אליו זבל: את צל ההרים אתה ראה פאנשים.

(לז) ויסף עוד געל לדבר, ויאמר: הנה עם יורדים מעם טבור הארץ, וראש אחד בא מדרך אלון מעוננים.

(לח) ויאמר אליו זבל: איזה אפוא פיך אשר תאמר: מי אבימלך כי נעבדנו? הלא זה העם אשר מאסותה בו צא נא עתה והלחם בו.

(לט) ויצא געל לפני בעלי שכם וילחם באבימלך, וירדפהו אבימלך, ויגס מפניו, ויפלו חללים רבים עד פתח השער, וישב אבימלך בארומה, ויגרש זבל את געל ואת אחיו משבת בשכם.

(מב) ויהי ממחרת, ויצא העם השדה, ויגדו לאבימלך, ויקח את העם, ויחצם לשלשה ראשים, ויארב בשדה, וירא, והנה העם יצא מן העיר, ויקם עליהם, ויגסם.

(מד-מה) ואבימלך והראשים אשר עמו פשוטו, ויעמדו פתח שער העיר, וישני הראשים פשוטו על כל אשר בשדה, ויכום, ואבימלך נלחם בעיר כל היום ההוא, וילכד את העיר ואת העם אשר בה הרג, ויתץ את העיר ויזרקה מלח.

(מו) וישמעו כל בעלי מגדל שכם, ויבאו אל צריח בית אל ברית.

(מז) ויגד לאבימלך כי התקבצו כל בעלי מגדל שכם.

(מח) ויעל אבימלך הר צלמון הוא וכל העם אשר אתו, ויקח אבימלך את הקרדמות בידו, ויכרת שוכת עצים, וישאקה וישם על שכמו.

ויאמר אל העם אשר עמו: מה ראיתם עשיתי מהרו עשו כמוני,

(מט) ויכרתו גם כל העם איש שוכה, וילכו אחרי אבימלך, וישומו על הצריח, ויציתו עליהם את הצריח באש, וימתו גם כל אנשי מגדל שכם כאֵלף איש ואשה.

(נ) וילך אבימלך אל תבצ, ויחן בתבצ וילקדה.

(נא-נג) ומגדל עז הנה בתוך העיר, וינסו שמה כל האנשים והנשים וכל בעלי העיר, ויסגרו בעדם, ויעלו על גג המגדל, ויבא אבימלך עד המגדל, וילחם בו, ויגש עד פתח המגדל לשרפו באש, ותשלך אשה אחת פלח רכב על ראש אבימלך, ותרץ את גלגלתו.

(נד) ויקרא מהרה אל הנער נשא כליו, ויאמר לו: שלף חרבך ומותתני, פן יאמרו לי אשה הרגתהו וידקרהו נערו וימת.

(נה) ויראו איש ישראל כי מת אבימלך וילכו איש למקומו.

(נו) וישב אלהים את רעת אבימלך אשר עשה לאביו להרג את שבעים אחיו, ואת כל רעת אנשי שכם השיב אלהים בראשם, ותבא אליהם קללת יותם בן ירבעל.

פרק י

(א-ב) ויקם אחרי אבימלך להושיע את ישראל תולע בן פואה בן דודו איש יששכר, והוא ישב בשמיר בהר אפרים, וישפט את ישראל עשרים ושלש שנה, וימת ויקבר בשמיר.

(ג-ה) ויקם אחריו זאיר הגלעדי, וישפט את ישראל עשרים ושתים שנה, ויהי לו שלשים בנים רכבים על שלשים עזרים, ושלשים עזרים להם, להם יקראו חות זאיר עד היום הזה אשר בארץ הגלעד, וימת זאיר ויקבר בקמון.

(ו) ויספו בני ישראל לעשות הרע בעיני ה' ויעבדו את הבעלים ואת העשתרות ואת אלהי ארם ואת אלהי צידון ואת אלהי מואב ואת אלהי בני עמון ואת אלהי פלשתים ויעזבו את ה' ולא עבדוהו.

(ז-ח) ויחר אף ה' בישראל וימכרם ביד פלשתים וביד בני עמון, וירעצו וירצצו את בני ישראל בשנה ההיא שמנה עשרה שנה את כל בני ישראל אשר בעבר הירדן בארץ האמרי אשר בגלעד.

(ט) ויעברו בני עמון את הירדן להלחם גם ביהודה ובבנימין ובבית אפרים, ותצר לישראל מאד.

(י) ויזעקו בני ישראל אל ה' לאמר: חטאנו לך וכי עזבנו את אלהינו ונעבד את הבעלים.

(יא-יד) ויאמר ה' אל בני ישראל: הלא ממצרים ומן האמרי מן בני עמון ומן פלשתים, וצידונים ועמלק ומעון לחצו אתכם, ותצעקו אלי, ואושיעה אתכם מידם, ואתם עזבתם אותי ותעבדו אלהים אחרים לכן לא אוסיף להושיע אתכם, לכו וזעקו אל האלהים אשר בחרתם בם, המה יושיעו לכם בעת צרתכם.

(טו) ויאמרו בני ישראל אל ה': חטאנו, עשה אתה לנו ככל הטוב בעיניך, אך הצילנו נא היום הזה.

(טז) ויִסִּירוּ אֶת אֱלֹהֵי הַנֶּכֶר מִקִּרְבָּם, וַיַּעֲבְדוּ אֶת ה', וַתִּקְצַר נַפְשׁוֹ בַּעֲמַל יִשְׂרָאֵל.

(יז) וַיִּצְעֲקוּ בְּנֵי עַמּוֹן וַיַּחֲנוּ בְּגִלְעָד וַיֹּאסְפוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּחֲנוּ בַּמִּצְפָּה.

(יח) וַיֹּאמְרוּ הָעָם שְׂרֵי גִלְעָד אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ: מִי הָאִישׁ אֲשֶׁר יַחַל לְהִלָּחֵם בְּבְנֵי עַמּוֹן - יְהִי לְרֹאשׁ לְכָל יִשְׁבֵי גִלְעָד.

פרק יא

(א) וַיִּפְתַּח הַגִּלְעָדִי הָיָה גְבוּר חֵיל וְהוּא בֶן אִשָּׁה זֹנָה וַיֹּולֵד גִּלְעָד אֶת יַפְתָּח, וַתֵּלֶד אִשָּׁת גִּלְעָד לוֹ בָּנִים וַיַּגְדְּלוּ בְּנֵי הָאִשָּׁה וַיִּגְרְשׁוּ אֶת יַפְתָּח.

וַיֹּאמְרוּ לוֹ: לֹא תִנְחַל בְּבֵית אָבִינוּ כִּי בֶן אִשָּׁה אַחֲרַת אִתָּה.

(ג) וַיִּבְרַח יַפְתָּח מִפְּנֵי אַחִיו, וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ טוֹב, וַיִּתְּלַקְטוּ אֶל יַפְתָּח אַנְשִׁים רִיקִים, וַיִּצְאוּ עִמּוֹ.

(ד-ה) וַיְהִי מִיָּמַיִם, וַיִּלְחַמוּ בְּנֵי עַמּוֹן עִם יִשְׂרָאֵל, וַיְהִי כַּאֲשֶׁר נִלְחַמוּ בְּנֵי עַמּוֹן עִם יִשְׂרָאֵל וַיִּלְכוּ זִקְנֵי גִלְעָד לְקַחַת אֶת יַפְתָּח מֵאֶרֶץ טוֹב.

(ו) וַיֹּאמְרוּ לְיַפְתָּח: לָכֵה וְהִייתָ לָנוּ לְקַצִּין וְנִלְחַמָּה בְּבְנֵי עַמּוֹן.

(ז) וַיֹּאמֶר יַפְתָּח לְזִקְנֵי גִלְעָד: הֲלֹא אַתֶּם שְׂנֵאתֶם אוֹתִי, וַתִּגְרְשׁוּנִי מִבֵּית אָבִי, וּמִדּוּעַ בָּאתֶם אֵלַי עִתָּה כַּאֲשֶׁר צָר לָכֶם?

(ח) וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי גִלְעָד אֶל יַפְתָּח: לָכֵן עִתָּה שָׁבָנוּ אֵלֶיךָ, וְהִלַּכְתָּ עִמָּנוּ, וְנִלְחַמְתָּ בְּבְנֵי עַמּוֹן, וְהִייתָ לָנוּ לְרֹאשׁ לְכָל יִשְׁבֵי גִלְעָד.

(ט) וַיֹּאמֶר יַפְתָּח אֶל זִקְנֵי גִלְעָד: אִם מְשִׁיבִים אַתֶּם אוֹתִי לְהִלָּחֵם בְּבְנֵי עַמּוֹן וְנָתַן ה' אוֹתָם לִפְנֵי - אֲנִכִּי אֶהְיֶה לָכֶם לְרֹאשׁ.

(י) וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי גִלְעָד אֶל יַפְתָּח: ה' יְהִיָּה שְׁמֵעַ בִּינוֹתֵינוּ אִם לֹא כַּדְּבָרְךָ כִּן נַעֲשֶׂה.

(יא) וַיֵּלֶךְ יַפְתָּח עִם זִקְנֵי גִלְעָד, וַיִּשְׁימוּ הָעָם אוֹתוֹ עֲלֵיהֶם לְרֹאשׁ וּלְקַצִּין, וַיִּדְבַר יַפְתָּח אֶת כָּל דְּבָרָיו לִפְנֵי ה' בַּמִּצְפָּה.

(יב) וַיִּשְׁלַח יַפְתָּח מַלְאָכִים אֶל מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוֹן לֵאמֹר: מַה לִּי וְלָךְ כִּי בָאתָ אֵלַי לְהִלָּחֵם בְּאֶרֶצִּי?

(יג) וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוֹן אֶל מַלְאָכֵי יַפְתָּח: כִּי לָקַח יִשְׂרָאֵל אֶת אֶרְצֵי בְּעֵלוֹתוֹ מִמִּצְרַיִם מֵאֶרְנוֹן וְעַד הַיַּבֵּק וְעַד הַיַּרְדֵּן, וְעִתָּה הִשִּׁיבָה אֶתְהוֹן בְּשָׁלוֹם.

(יד-כז) וַיֹּסֶף עוֹד יַפְתָּח וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֶל מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוֹן, וַיֹּאמֶר לוֹ: כֹּה אָמַר יַפְתָּח לֹא לָקַח יִשְׂרָאֵל אֶת אֶרֶץ מוֹאָב

וְאֶת אֶרֶץ בְּנֵי עַמּוֹן, כִּי בְּעֵלוֹתֶם מִמִּצְרַיִם וַיֵּלֶךְ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַר עַד יַם סוּף וַיִּבֵּא קַדְשָׁה, וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מַלְאָכִים אֶל מֶלֶךְ

אֲדוֹם לֵאמֹר: 'אֶעֱבְרָה נָא בְּאֶרֶצְךָ', וְלֹא שָׁמַע מֶלֶךְ אֲדוֹם, וְגַם אֶל מֶלֶךְ מוֹאָב שָׁלַח, וְלֹא אָבָה, וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּקַדְשׁ,

וַיֵּלֶךְ בְּמִדְבַר, וַיִּסַּב אֶת אֶרֶץ אֲדוֹם וְאֶת אֶרֶץ מוֹאָב, וַיִּבֵּא מִמִּזְרַח שָׁמֶשׁ לְאֶרֶץ מוֹאָב, וַיַּחֲנוּ בְּעֵבֶר אֶרְנוֹן, וְלֹא בָאוּ

בְּגְבוּל מוֹאָב כִּי אֶרְנוֹן גְּבוּל מוֹאָב, וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מַלְאָכִים אֶל סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי מֶלֶךְ חֶשְׁבוֹן וַיֹּאמֶר לוֹ יִשְׂרָאֵל:

'עֲבְרָה נָא בְּאֶרֶצְךָ עַד מְקוֹמִי, וְלֹא הָאֱמֹרִי סִיחֹן אֶת יִשְׂרָאֵל עֲבַר בְּגְבוּלוֹ וַיֹּאסֶף סִיחֹן אֶת כָּל עַמּוֹ, וַיַּחֲנוּ בְּיַהֲצֵה,

וַיִּלָּחֶם עִם יִשְׂרָאֵל, וַיִּתֵּן ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֶת סִיחֹן וְאֶת כָּל עַמּוֹ בְּיַד יִשְׂרָאֵל, וַיִּכּוּם, וַיִּירֶשׁ יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל אֶרֶץ הָאֱמֹרִי

וַיֹּשֶׁב הָאֶרֶץ הַהִיא, וַיִּירְשׁוּ אֶת כָּל גְּבוּל הָאֱמֹרִי מֵאֶרְנוֹן וְעַד הַיַּבֵּק וּמִן הַמִּדְבַר וְעַד הַיַּרְדֵּן, וְעִתָּה ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל

הוריש את האמרי מפני עמו ישראל, ואתה תירשנו? הלא את אשר יורישך כמוש אלהיך - אותו תירש, ואת כל אשר הוריש ה' אלהינו מפנינו - אותו נירש, ועתה - הטוב טוב אתה מבלק בן צפור מלך מואב? הרב רב עם ישראל? אם נלחם נלחם בם? בשבת ישראל בחשבון ובבנותיה ובערעור ובבנותיה ובכל הערים אשר על ידי ארנון שלש מאות שנה, ומדוע לא הצלתם בעת ההיא? ואנכי לא חטאתי לך, ואתה עשה אתי רעה להלחם בי ישפט ה' השפט היום בין בני ישראל ובין בני עמון.

(כח) ולא שמע מלך בני עמון אל דברי יפתח אשר שלח אליו.

(כט) ותהי על יפתח רוח ה' ויעבר את הגלעד ואת מנשה, ויעבר את מצפה גלעד וממצפה גלעד עבר בני עמון.

(ל-לא) ויזר יפתח נדר לה', ויאמר: אם נתון תתן את בני עמון בנדי - והיה היוצא אשר יצא מדלת ביתי לקראתי בשובי בשלום מבני עמון והיה לה', והעליתהו עולה.

(לב-לג) ויעבר יפתח אל בני עמון להלחם בם, ויתנם ה' בידו, ויכס מערוער ועד בואך מנית עשרים עיר ועד אבל כרמים מכה גדולה מאד, ויכנעו בני עמון מפני בני ישראל.

(לד) ויבא יפתח המצפה אל ביתו, והנה בתו יצאת לקראתו בתפים ובמחלות, ורק היא יחידה אין לו ממנו בן או בת. **(לה)** ויהי כראותו אותה, ויקרע את בגדיו.

ויאמר: אהה בתי! הכרע הכרעתני, ואת היית בעכרי, ואנכי פציתי פי אל ה' ולא אוכל לשוב.

(לו) ותאמר אליו: אבי, פציתה את פיך אל ה', עשה לי כאשר יצא מפין אחרי אשר עשה לך ה' נקמות מאיבך מבני עמון.

(לז) ותאמר אל אביה: יעשה לי הדבר הזה הרפה ממני שנים חדשים ואלכה וינדתי על ההרים ואבכה על בתולי אנכי ורעותי.

(לח) ויאמר: לכי.

וישלח אותה שני חדשים, ותלך היא ורעותיה, ותבך על בתוליה על ההרים.

(לט) ויהי מקץ שנים חדשים, ותשב אל אביה, ויעש לה את נדרו אשר נדר, והיא לא ידעה איש, ותהי חק בישראל.

(מ) מימים מימה תלכנה בנות ישראל לתנות לבת יפתח הגלעדי ארבעת ימים בשנה.